

Sara Stridsberg Beckomberga – ode till min familj

Sara Stridsberg

Beckomberga – ode till min familj

Albert Bonniers Förlag

Beckomberga sjukhus var under 1900 talet ett av Europas största mentalsjukhus. Innanför sjukhusets väggar vårdades tidvis närmare 2000 patienter.

Bland dessa patienter fanns Jimmie, en medelålders man, intagen på Beckomberga efter att ha försökt ta sitt liv med hjälp av sömntabletter och konjak. Så gott som varje dag får han besök av sin dotter, Jackie, som är i yngre tonåren. När pappan inte finns tillgänglig sitter hon i sjukhusparken. Hon umgås med andra patienter, dras till sjukhuset och tillbringar en stor del av sin lediga tid i parken.

Människorna i boken är ömsint beskrivna, ur ett barns perspektiv. Jackie ser inte människorna som patienter. I hennes ögon är alla bara människor. Många blir hennes vänner. Detta är en av bokens styrkor. En annan är det poetiska språket. Berättelsen svävar ovanför den vardagliga berättarprosan. Jag blir starkt berörd både av språket och av personporträtten, men också av de öden, som utöver pappa Jimmies, finns beskrivna. Människor som efter att ha levt en stor del av sitt liv på sjukhuset skrevs ut, till frihet men också till rädsla, skräck och ensamhet. Olof som inte har något liv att återvända till och hittas död ett par dagar efter utskrivningen. Sabina som hänger sig i Liljansskogen.

Det är en läsvärd bok. Delvis tung och smärtsam. En fin skildring av en föräldra- och barn relation och en mycket värdefull pusselbit i mentalsjukhusens historia. Sjukhuset

avvecklades 1995. Och frågan hänger i luften;
Psykiatrireformen, var det en reform?

Gun-Lis Angsell